

Sygn. akt I PK 242/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa I. P.
przeciwko U. Spółce z o.o. w W.
o odszkodowanie i odprawę pieniężną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu - Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt IX Pa .../15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 1350 zł
(tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w K. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 62.006,07 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz oddalił powództwo o odprawę pieniężną, rozstrzygając o kosztach postępowania.

Wyrok ten zaskarżył powód w zakresie oddalenia powództwa o zasądzenie odprawy pieniężnej w kwocie 19.733 zł oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 7 stycznia 2016 r. oddalił apelację powoda i

rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest: (-) art. 217 § 1 i 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r.) w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. (w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c.) w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że po rozszerzeniu żądania pozwu o roszczenie o zasądzenie odprawy z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (dalej Ustawa), pomimo tego, że wcześniej już w toku procesu w pierwszej instancji powód zgłosił wnioski dowodowe na konkretne okoliczności faktyczne mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia żądania dotyczącego odprawy (były to bowiem wnioski mające na celu ustalenie, jakie były przyczyny wypowiedzenia mu umowy o pracę), a ponadto Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z przesłuchania stron właśnie na okoliczność przyczyn rozwiązania stosunku pracy, jak również dowód z zeznań świadka W. G. - powód powinien na nowo wskazać dowody na stwierdzenie faktów, z których wywodzi roszczenie o odprawę, czyli na okoliczność przyczyn rozwiązania z nim umowy o pracę, a przez to pominięcie przez Sąd Okręgowy powyższych dowodów i wniosków dowodowych, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ gdyby Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy jako sąd pierwszej instancji bezpodstawnie pominął zgłoszone przez powoda wnioski dowodowe, jak również nie rozważył w ogóle dowodu z przesłuchania stron i z zeznań świadka W.G. pod kątem roszczenia o odprawę, to zachodziłaby konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego, a także dokonania oceny tych dowodów; (-) art. 382 k.p.c. przez pominięcie części materiału dowodowego w postaci dowodu z przesłuchania stron i dowodu z zeznań świadka W.G., które to dowody dotyczyły przyczyn rozwiązania umowy o pracę, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ ocena tego materiału dowodowego mogłaby prowadzić do uznania powództwa (w zakresie odprawy) za zasadne; (-) art. 316 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niewzięcie pod uwagę stanu rzeczy istniejącego w chwili wyrokowania, wyrażające się w braku wzięcia pod uwagę części materiału

dowodowego w postaci dowodu z przesłuchania stron i dowodu z zeznań świadka W.G., które to dowody dotyczyły przyczyn rozwiązania umowy o pracę; (-) art. 6 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 8 ust. 1 Ustawy w zw. z art. 30 § 4 k.p. i art. 300 k.p., poprzez uznanie, że w procesie o odprawę z Ustawy to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia, że przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie dotyczyły go pomimo tego, że w procesie powód dochodził równocześnie odszkodowania z powodu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, natomiast według pracodawcy przyczynami wypowiedzenia były tylko przyczyny dotyczące pracownika a podane w oświadczeniu o wypowiedzeniu, zaś powód kwestionował istnienie przyczyn wypowiedzenia podanych przez pracodawcę, a zatem w pierwszej kolejności to pracodawca obowiązany był udowodnić istnienie przynajmniej jednej przyczyny wypowiedzenia dotyczącej pracownika. Ponadto, z ostrożności procesowej, zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 9 § 1 k.p. w zw. z pkt 3.3.3. Programu Premii Motywacyjnej z 1 października 2009 r. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że odmowa podpisania karty celów przez pracownika stanowi naruszenie obowiązków pracowniczych, podczas gdy ww. postanowienie tego regulaminu premiowania dopuszczało niepodpisanie przez pracownika karty celów.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 217 § 1 i 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r.) w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., sprowadzające się do problemu: (-) czy w sytuacji, kiedy strona rozszerza powództwo poprzez zgłoszenie nowego roszczenia, a wcześniej w toku procesu zgłosiła już wnioski dowodowe na wykazanie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia pierwotnego i nadal dochodzonego roszczenia, a fakty te są równocześnie istotne także dla rozstrzygnięcia nowego roszczenia, to pomimo tego powinna zgłosić raz jeszcze wnioski dowodowe celem ustalenia faktów relewantnych dla rozpatrzenia nowego roszczenia, tj. czy wnioski dowodowe zgłoszone przez stronę zanim zgłosiła nowe roszczenie, odnoszące się do faktów relewantnych dla rozstrzygnięcia również i nowego roszczenia, pozostają aktualne (nie tracą mocy procesowej); (-) czy wniosek dowodowy powinien, oprócz faktu, jaki ma zostać za

jego pomocą ustalony, wskazywać roszczenie, w kontekście, którego został zgłoszony - jeśli w sprawie dochodzone jest więcej niż jedno roszczenie, czy też wystarczy, że wskazuje same fakty podlegające stwierdzeniu. Skarżący wyjaśniał, że wymaga rozstrzygnięcia zagadnienie, czy w sytuacji gdy powód złożył odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę, kwestionujące podane przez pracodawcę przyczyny, z jakich nastąpiło wypowiedzenie umowy pracę i zgłosił wnioski dowodowe na okoliczność tych przyczyn, a ponadto Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z przesłuchania stron i dowód z zeznań świadka (W.G.) na te okoliczności, to po tym jak powód rozszerzył pozew o roszczenia o zasądzenie odprawy z art. 10 ust. 1 Ustawy obowiązany był raz jeszcze zgłosić te same wnioski dowodowe, w tym co do dowodów już faktycznie przeprowadzonych na okoliczność przyczyn rozwiązania umowy o pracę.

Ponadto, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 6 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 8 ust. 1 Ustawy w zw. z art. 30 § 4 k.p. i art. 300 k.p., sprowadzającego się do problemu, czy jeśli pracownik dochodzi w jednym procesie zarówno odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę - kwestionując przyczyny wypowiedzenia podane przez pracodawcę (ich istnienie), jak i dochodzi odprawy z art. 10 ust. 1 Ustawy, to czy w pierwszej kolejności to na pracowniku spoczywa ciężar dowodu co do tego, że wypowiedzenie nastąpiło wyłącznie z przyczyn go niedotyczących, czy też w pierwszej kolejności to pracodawca powinien udowodnić, że istniała choć jedna przyczyna wypowiedzenia dotycząca pracownika, ponieważ zgodnie z twierdzeniem pracodawcy nie było innych przyczyn wypowiedzenia poza tymi podanymi w oświadczeniu o wypowiedzeniu, w którym to oświadczeniu podane są wyłącznie przyczyny odnoszące się do pracownika, natomiast pracownik kwestionował istnienie przyczyn tam podanych.

Niezależnie od ww. okoliczności, skarga kasacyjna, zdaniem skarżącego, jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy dopuścił się oczywistego naruszenia art. 217 § 1 i 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r.) w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. (w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c.) w zw. z art. 232 zdanie

pierwsze k.p.c., a także naruszenia art. 382 k.p.c., art. 316 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 6 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 8 ust. 1 Ustawy w zw. z art. 30 § 4 k.p. i art. 300 k.p.; art. 9 § 1 k.p. w zw. z pkt 3.3.3. Programu Premii Motywacyjnej datowanego na 1 października 2009 r.

Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie – na wypadek przyjęcia skargi do rozpoznania – o jej oddalenie w całości; a także o zasądzenie od strony powodowej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący, jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przy czym obie przesłanki częściowo dotyczą wykładni tych samych przepisów - tj. wykładni przepisów prawa procesowego - art. 217 § 1 i 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r.) w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego - art. 6 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 8 ust. 1 Ustawy w zw. z art. 30 § 4 k.p. i art. 300 k.p. W tym miejscu należy wskazać, odwołując się do utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska, że nie jest możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne zagadnienie prawne, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. przykładowo postanowienie SN

z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903).

Przechodząc do oceny okoliczności mających uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej, w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że istotne zagadnienie prawne powinno występować w rozpoznawanej sprawie; nie można rozpatrywać kwestii prawnej oderwanej od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego – por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2014 r., II UK 134/14, LEX nr 2008662. Podkreśla się przy tym, że istotne zagadnienie prawne, jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa (por. postanowienie SN z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909). Ponadto, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie SN z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; postanowienie z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Uwzględniając z jednej strony zarzuty i argumentację skarżącego, z drugiej - ustalony w sprawie stan faktyczny, zagadnienia sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie występują w tym sporze. Należy zauważyć, że powód dochodził roszczenia o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, które oparł na twierdzeniu, że wypowiedzenie było nieuzasadnione, oraz, iż zostało dokonane w okresie korzystania przez niego ze zwolnienia lekarskiego. Pracodawca, jako przyczynę wypowiedzenia wskazał okoliczności dotyczące powoda - to jest utratę zaufania do powoda przez zarząd pozwanej spółki oraz brak perspektyw dalszej współpracy. Sąd Rejonowy stwierdził natomiast naruszenie prawa przez złożenie wypowiedzenia powodowi w okresie przebywania przez niego na zwolnieniu lekarskim, nie widząc jednocześnie konieczności prowadzenia postępowania ze względu na zasadność przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu. Sąd ten oddalił żądanie o odprawę ze względu na nieudowodnienie przez powoda przesłanek uprawniających go do odprawy. Wyjaśnił, że powód nie wykazał, aby przyczyny nie dotyczące powoda stanowiły wyłączny

powód uzasadniający rozwiązanie z nim stosunku pracy. Sąd Okręgowy, dzieląc ustalenia Sądu Rejonowego, stwierdził, że powód swoją aktywność dowodową sprowadził wyłącznie do wykazania bezzasadności wypowiedzenia. Wniosek ten Sąd Okręgowy wyprowadził z porównania daty zgłoszenia wniosków dowodowych i ich zakresu z datą rozszerzenia powództwa o zasądzenie odprawy (rozszerzenie nastąpiło po złożeniu wniosków dowodów) oraz z faktu, że po rozszerzeniu powództwa o żądanie zapłaty odprawy, powód nie składał żadnych wniosków dowodowych i nie sprecyzował również, które z wcześniej zgłoszonych wniosków dotyczą dochodzonego roszczenia o odprawę. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał na treść pisma powoda z 26 kwietnia 2011 r., w którym powód oświadczył, że poza przyczynami wskazanymi w oświadczeniu o wypowiedzeniu nie było innych przyczyn, co potwierdzają w szczególności zeznania świadka W.G. (k. 502 i nast.).

Uwzględniając powyższe, sformułowane przez powoda zagadnienia opierają się na błędnym założeniu, że w tej sprawie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia żądania o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem i nieuzasadnionego wypowiedzenia, są równocześnie istotne i przede wszystkim wystarczające dla rozstrzygnięcia roszczenia o odprawę z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Tymczasem dowód na okoliczność braku zasadności złożonego wypowiedzenia ze względu na wskazane w nim przyczyny dotyczące pracownika, nie jest tożsamy i nie zastępuje dowodu na okoliczność wyłączności przyczyn nie dotyczących pracownika niewskazanych w oświadczeniu o wypowiedzeniu. Rozwiązanie stosunku pracy wyłącznie z przyczyn nie dotyczących pracownika stanowi natomiast jedną z przesłanek zasądzenia odprawy, o której mowa w art. 8 stosowanym w zw. z art. 10 ustawy o rozwiązywaniu z pracownikami stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Inaczej rzecz ujmując, ustalenie, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione ze względu na wskazane w nim przyczyny dotyczące pracownika, nie jest jednoznaczne z ustaleniem, że wypowiedzenie uzasadniały inne przyczyny, a dokładniej wyłącznie przyczyny nie dotyczące pracownika. Stanowisko to jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Tak m.in. w wyroku z 21 września 2008 r., I PK 22/08 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 32) Sąd Najwyższy stwierdził,

że korzystny dla pracownika wynik sporu o odszkodowanie z art. 45 § 1 k.p. nie przesądza o zasadności równocześnie dochodzonego roszczenia o odprawę pieniężną z art. 8 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.). W uzasadnieniu tego wyroku Sąd wyjaśnił, że korzystny dla pracownika wynik sporu o odszkodowanie z art. 45 § 1 k.p. nie oznacza automatycznie uznania zasadności równolegle dochodzonych roszczeń o odprawę pieniężną, gdyż przesłanką zasądzenia roszczenia o odprawę pieniężną z art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracownika nie jest niezgodność z przepisami bądź bezzasadność wypowiedzenia umowy o pracę, ale rozwiązanie stosunku pracy w ramach zwolnień grupowych lub indywidualnych spowodowanych przyczynami niedotyczącymi pracownika. Przyczyny te muszą zaś faktycznie zaistnieć, a ciężar udowodnienia ich występowania z mocy art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. obciąża pracownika. Podobnie, na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o zwolnieniach grupowych, wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2005 r., II PK 304/04 (OSNP 2006 nr 3-4, poz. 45).

Uwzględniając powyższe, skarga nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania ze względu na wskazane przez skarżącego zagadnienia prawne.

Przechodząc do oceny twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - odwołanie się do tej przesłanki przedsądu wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Jednocześnie należy podkreślić, że szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych

wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). Tym samym odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu” (por. postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943).

Skarżący, uzasadniając oczywistość skargi kasacyjnej, poprzestał na odesłaniu do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, co, jak wskazano wyżej, nie zastępuje uzasadnienia i wykazania kwalifikowanego (oczywistego) naruszenia przepisów prawa. Niezależnie od tego, argumenty przedstawione na okoliczność braku podstaw do przyjęcia skargi ze względu na występowanie w tej sprawie istotnych zagadnień prawnych, pozostają aktualne również dla uzasadnienia braku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie 217 § 1 i 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r.) w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. (w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c.) w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., a także naruszenie art. 382 k.p.c., art. 316 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; oraz naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy o rozwiązywaniu stosunków pracy z pracownikami z przyczyn nie dotyczących pracowników w zw. z art. 30 § 4 k.p. i art. 300 k.p.. Odnośnie z kolei zarzucanego oczywistego naruszenia art. 9 § 1 k.p. w zw. z pkt 3.3.3 Programu Premii Motywacyjnego, skarżący nie tylko nie wykazał tej okoliczności, ale również oczywistej wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia ze względu na zarzucane naruszenie tej regulacji. Należy wskazać, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie SN z

24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania wywołanych wniesioną skargą kasacyjną orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

kc